Бурмило Кундель вирвався на луг —
На волі трохи погуляти,
Бо остогид йому ланцюг,
Обридло в курені лежати.
Піткнувсь у чагарник… Коли глядить —
Назустріч Вовк біжить.
Бурмило витріщивсь і став брехати
— Стій!— крикнув Вовк.— Чого свариться нам!
Ось не дурій, дай покій ти зубам!
Я хочу щось тобі сказати.-
Замовк Бурмило, бо злякавсь,
А той до нього знов озвавсь:
— Чим винен Вовк, що сіна не вживає,
Трави не їсть, м’ясця бажає?
А де ж того м’ясця узять?
Не довелось Вовкам хазяйнувать,
Так поневолі треба красти,
Щоб не пропасти;
Буває — ніч і дві і там, і там нюхнем,-
І вернемось, як кажуть, порожнем.
Погане, я чував, життя собаче,
Недобре ж і Вовкам…
Ти знаєш, що надумав я, земляче?
Побратаймось, на заздрість ворогам!
Не хочу знаться з вовчою бідою,
Піду і я з тобою,
І будем жити ми
Братами між людьми.
— А що ж,— на се сказав Бурмило,-
Хоч і диковина, а добре діло;
Ми будем жити в курені;
Спокійно і тобі, і веселіш мені;
Тебе там будуть годувати,
Бо знатимуть, що Вовк не хижий, свій…
Ходім мерщій,

Щоб часу не теряти.-
Побачив Вовк на шиї ретязок,
— Се що, пита,— у тебе за значок? —
Бурмило став хвостом виляти.
— Се,— каже,— щоб… ланцюг чіпляти…
— Ланцюг?! — Вовк здивувався.— На прив’язі
живеш,
Туди й мене упхнеш!
Се, братику, погане діло;
Ще не було Вовків дурних! —
Похнюпився Бурмило,
Стоїть ні в сих ні в тих;
— Така вже,— каже,— доля наша!
Аби, мовляли, борщ та каша —
Поїв
І гавкай на Вовків.-
Вовк на Бурмила подивився
І мовив: — Бодай би не діждать
Тим ланцюгам бряжчать!.
Прощай! — І в чагарник поплівся.

Дарма що Вовк, а добре розсудив,
Неначе хто навчив,
Що іноді з’їси і не доволі,
Зате живеш на волі.
1891.